

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΦΟΡΟΣ

Στον ιστό της Αράχνης

Από τη Ρώμη στην Κατάνια
και στην Κεφαλονιά

ΚΕΔΡΟΣ

Κώστας Στοφόρος: *Στον ιστό της Αράχνης*

ISBN 978-960-04-5192-4

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Παναγιώτα Κασβίκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Κώστας Στοφόρος, 2021*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2021*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Yesterday, all my troubles seemed so far away
Now it looks as though they're here to stay
Oh, I believe in yesterday*

The Beatles, «Yesterday»

*Luna rossa,
chi mme sarrà sincera?
Luna rossa,
se n'è ghiuta ll'ata sera
senza mme vedé...**

Vincenzo De Crescenzo,
Antonio Vian, «Luna Rossa»

* Κόκκινο φεγγάρι, ποιος αλήθεια να το πει; Κόκκινο φεγγάρι, έφυγε το άλλο βράδυ χωρίς να με δει...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Άνοιξη στην Ιταλία
Από τη Ρώμη στην Κατάνια

Ρώμη, άνοιξη

«Είναι το καλύτερο παγωτό του κόσμου!» αναφώνησε η Ζωή μόλις δοκίμασε το πορτοκαλοκίτρινο μείγμα που είχε στο χωνάκι της.

Η Αντιγόνη δεν μπορούσε να φέρει αντίρρηση, αφού με την πρώτη μπουκιά ένιωσε μια τέτοια ευχαρίστηση που ξέχασε σχεδόν τα πάντα.

Πάλι είχε κάνει το θαύμα της η Κατερίνα! Έπειτα από ενδελεχή έρευνα στο ίντερνετ, είχε ανακαλύψει το καλύτερο παγωτό της Ρώμης σε ένα δρομάκι κοντά στην περίφημη Πιάτσα Ναβόνα. Οι υπόλοιποι γκρίνιαζαν, καθώς είχε φαγωθεί να τους οδηγήσει εκεί, ακολουθώντας το GPS, και δεν τους άφηγε να πάρουν ανάσα λες και βρισκόνταν σε καμιά σημαντική αποστολή.

«Λέγεται Frigidarium», τους είπε. «Στην αρχαιότητα το φριγκιντάριουμ ήταν ένα είδος πισίνας με παγωμένο νερό, και βρισκόταν σε κάποια ρωμαϊκά λουτρά», συνέχισε.

Μάλλον όμως κανείς δεν την άκουγε. Μόνο ο Σάββας την παρακολουθούσε, που έτσι κι αλλιώς «τον έσερνε από

τη μύτη», όπως έλεγε η Ζωή, η μικρότερη αδερφή της. Όταν κάποια στιγμή φάνηκε να χάνει τον δρόμο, οι άλλοι αγανάκτησαν και κόντεψαν να τσακωθούν.

Μόνο η Αντιγόνη ακολουθούσε την παρέα κάπως αδιάφορα. Είχε μαγευτεί από τη Ρώμη, όμως την έπιανε ώρες ώρες μια αβάσταχτη μελαγχολία. Ένωθε παράξενα που όλοι πια στην παρέα ήταν ζευγάρια εκτός από εκείνη και τη μικρή Ζωή. Πιο «παλιοί», η Κατερίνα με τον Σάββα, και μετά ο Γιάννης με τη Ρεβέκκα, η Ζηνοβία με τον Ρένο και η αδερφή του η Φραντσέσκα με τον Ιάσονα...

Η θορυβώδης παρέα, με τα παγωτά στο χέρι, αποφάσισε να πάει στην Πιάτσα Ναβόνα. Ευτυχώς, δεν χρειάστηκαν GPS αυτή τη φορά και σε λίγο βρέθηκαν με εκατοντάδες άλλους να χαζεύουν τα σιντριβάνια της διάσημης πλατείας. Ήταν ένα μαγικό σούρουπο. Σύννεφα κοσμούσαν τον ουρανό, μα δεν ήταν καθόλου απειλητικά. Θα μπορούσε εύκολα να φανταστεί κανείς μικρά παχουλά αγγελάκια να πετάνε ανάμεσά τους.

Ξάφνου ακούστηκε μουσική.

«Pink Floyd», είπε ο Ρένο, με την αστεία προφορά του.

Η φωνή του τραγουδιστή, μετά την περίτεχνη εισαγωγή, πέταξε και αυτή στα σύννεφα, ίσως για να συναντήσει τα αγγελάκια. Η μήπως τον Αδάμ, που άπλωνε το χέρι του στην οροφή της Καπέλα Σιστίνα;

How I wish, how I wish you were here.

We're just two lost souls swimming in a fish bowl, year after year,

running over the same old ground.

What have we found?

The same old fears.

Wish you were here.

«Ευτυχώς, εσύ είσαι εδώ», άκουσε τον Ρένο να λέει στη Ζηνοβία.

«Πάλι καλά που δεν είναι εδώ ο Δημήτρης», σκέφτηκε η Αντιγόνη.

Ο αδερφός της, αφού είχε ψήσει το ψάρι στα χείλη της Ζηνοβίας και στο τέλος είχε φτάσει να τη χωρίσει, μόλις έμαθε πως εκείνη τα είχε φτιάξει με τον Ιταλό, είχε γίνει έξαλλος. Φυσικά είχε αρνηθεί να έρθει με την παρέα στη Ρώμη. Μέχρι και με τον κολλητό του, τον Γιάννη, παρεξηγήθηκε. Βλέπεις, ο Γιάννης τύχαινε να είναι αδερφός της Ζηνοβίας... Προτίμησε, λοιπόν, να μείνει στο χωριό με τους γονείς τους, στα Καστέλλια, δηλώνοντας πως εκείνος πασχαλιάτικα δεν είχε όρεξη να τρέχει σε καμία Ρώμη...

Έτσι, αφού είχαν περάσει όλοι μαζί ως οικογένεια την Κυριακή του Πάσχα, είχαν σουβλίσει αρνί, είχαν πετάξει αερόστατο και είχαν δει τα χορευτικά του τοπικού συλλόγου, η Αντιγόνη επέστρεψε με το τρένο στην Αθήνα και διανυκτέρευσε στο Πόρτο Ράφτη, φιλοξενούμενη της Κατερίνας. Πρώτη φορά θα βρισκόταν στο εξωτερικό χωρίς τους γονείς της και ένιωθε ωραία αλλά και παράξενα.

Πρωί πρωί τη Δευτέρα του Πάσχα είχαν συναντηθεί με τους υπόλοιπους στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος και λίγη ώρα αργότερα προσγειώνονταν στο αεροδρόμιο της

Ρώμης, Τσιαμπίνο. Εκεί τους είχαν υποδεχτεί με ένα βανάκι ολόκληρη η οικογένεια Παβέζε: ο Πάολο, η Μαρία και τα παιδιά τους, Ρένο και Φραντσέσκα.

Όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι. Όσα είχαν ζήσει το περασμένο καλοκαίρι στην Αστυπάλαια τους είχαν ενώσει με αυτή την οικογένεια των Ελληνοϊταλών.

Οι γονείς του Γιάννη και της Ζηνοβίας δεν είχαν έρθει μαζί.

«Τι κάνουν οι συμπέθεροι;» ρώτησε γελώντας ο Πάολο τον παππού Λευτέρη μετά το θερμό τους αγκάλιασμα.

«Είχαν και οι δύο εφημερία στα νοσοκομεία όπου εργάζονται, έτσι αναλάβαμε η γιαγιά Ζωή κι εγώ το... δύσκολο έργο να συνοδεύσουμε τα παιδιά. Όχι ότι μας κακοφάνηκε κιόλας!»

«Εγώ δεν θα το έχανα με τίποτα! Με το Μαρινάκι μου, εδώ κάναμε τον μήνα του μέλιτος», είπε ο Οδυσσέας και έδωσε ένα φιλί στη γυναίκα του, που κοκκίνισε σαν κοριτσάκι.

«Έλα, μπαμπά, σταμάτα, μας κάνεις ρεζίλι», διαμαρτυρήθηκε η κόρη του η Κατερίνα.

Ο Οδυσσέας, αντί να συμμορφωθεί, έπιασε και τις δύο κόρες του από το χέρι και άρχισε να τραγουδάει το «Volare», σηκώνοντας τα χέρια τους ψηλά σαν να ήθελε να πετάξουν παρέα.

«Μπαμπά!!!»

Η Κατερίνα άφησε το χέρι του, αλλά δεν γλίτωσε από το σχόλιό του. Ο Οδυσσέας, αφού κοίταξε γύρω του τα ζευγάρια, είπε δυνατά:

«Μου φαίνεται πως δεν είμαι ο μόνος που έκανε ταξίδι του μέλιτος στη Ρώμη».

Η Κατερίνα του γύρισε την πλάτη και μπήκε βιαστικά στο βανάκι βγάζοντας καπνούς. Πίσω της ακολουθούσε ο Σάββας.

Ο παππούς Λευτέρης, σε ρόλο πυροσβέστη, άλλαξε θέμα κάνοντας τις συστάσεις:

«Από εδώ ο Πέτρος και η Αγγελική, οι γονείς του Σάββα και του Ιάσονα, που...»

«Ξέρω, ξέρω! Αυτοί οι συμπέθεροι ήρθαν τουλάχιστον», είπε χαμογελώντας ο Πάολο και τους έσφιξε δυνατά το χέρι.

«Πολύ χαίρόμαστε που είστε εδώ», είπε με τη σειρά της η Μαρία.

Τα παιδιά βρίσκονταν για πρώτη φορά στη Ρώμη και κοίταζαν αχόρταγα γύρω τους σε όλη τη διαδρομή, μέχρι το ξενοδοχείο, χωρίς να τους νοιάζει καθόλου η κίνηση.

Ο κύριος Παβέζε είχε δανειστεί το βανάκι από κάποιον φίλο του, αλλά μόνο για να τους παραλάβει από το αεροδρόμιο. Η παρέα μικρών και μεγάλων είχε διαλέξει ένα ξενοδοχείο κοντά στο Τέρμινι, στον κεντρικό σταθμό της Ρώμης, όπου κατέληγαν όλα τα τρένα και τα λεωφορεία, ώστε να είναι εύκολες οι μετακινήσεις τους στην πόλη. Ήθελαν να δουν τα πάντα, αν και ο καθένας είχε διαφορετική ατζέντα προτεραιοτήτων.

Εκεί που συμφωνούσαν όλοι ήταν τα παγωτά, οι πίτσες και οι μακαρονάδες. Τις πέντε μέρες που θα έμεναν στη Ρώμη είχαν αποφασίσει να ακολουθήσουν... διατροφή: παγωτό για δεκατιανό, μεσημέρι πίτσα, απόγευμα παγωτό,

δείπνο μακαρόνια, επιδόρπιο παγωτό. Πέντε γεύματα την ημέρα δεν έλεγαν οι διατροφολόγοι πως πρέπει να καταναλώνουμε; Πέντε γεύματα θα έτρωγαν και αυτοί!

Το ταξίδι

Το ταξίδι στη Ρώμη είχε αποφασιστεί, μεταξύ άλλων, γιατί αυτές ήταν οι τελευταίες μέρες που η οικογένεια Παβέζε θα κατοικούσε στην πρωτεύουσα της Ιταλίας. Από καιρό ήθελαν να ζήσουν στον Νότο. Έτσι, μόλις προέκυψε μια θέση στην Κατάνια από την κατασκευαστική εταιρία όπου εργαζόταν ο Πάολο, έσπευσαν να αρπάξουν την ευκαιρία. Στην Κατάνια, άλλωστε, είχαν πολλούς συγγενείς, και τα παιδιά είχαν ξαδέρφια και φίλους. Πολλά καλοκαίρια είχαν περάσει στη Σικελία και τη λάτρευαν.

Στην Κατάνια θα μετακόμιζαν οριστικά το φθινόπωρο, αλλά ουσιαστικά θα βρίσκονταν εκεί από το καλοκαίρι. Η μητέρα των παιδιών, η Μαρία, ήταν η πιο χαρούμενη απ' όλους. Ένας θείος του Πάολο, που είχε εκδοτικό οίκο στην Κατάνια, της είχε βρει δουλειά στο αγαπημένο της βιβλιοπωλείο το μικρό *Vicolo Stretto* – που θα πει στενό δρομάκι. Και πραγματικά βρισκόταν σε έναν μικρό παράλληλο της κεντρικής οδού Βία Ετνέα, της... οδού Ερμού της πόλης. Όπως φανέρωνε και το όνομά του, ο δρόμος ήταν σαν να

οδηγούσε κατευθείαν στην Αίτνα και στην κορυφή της, που κάπνιζε μονίμως απειλητικά!

Έτσι, έπειτα από ένα τριήμερο στη Ρώμη, θα ταξίδευαν όλοι μαζί στην Κατάνια, απ' όπου η παρέα των Ελλήνων θα επέστρεφε στην Αθήνα. Η πτήση που είχαν βρει κόστιζε μόλις δέκα ευρώ. Εννέα ευρώ και ενενήντα εννέα λεπτά, όπως επέμενε να λέει η Ζωή. Ήταν τόσο περήφανη για τη φθηνή πτήση, λες και είχαν πετύχει την έκπτωση χάρη σε εκείνη.

«Μπορείτε εύκολα πετάγεστε Κατάνια, βλέπετε εμάς», είπε ο Ρένο που, παρά τον έρωτά του για τη Ζηνοβία, ακόμη τα ελληνικά του ήταν... κάπως.

Η Φραντσέσκα, πάλι, τους περιέγραφε το Παλάτσο όπου θα έμεναν – έμοιαζε βγαλμένο από παραμύθι. Όσο για τον Ιάσονα, είχε ήδη αρχίσει να διαβάζει βιβλία του Αντρέα Καμιλέρι, μεγάλου αστυνομικού συγγραφέα από τη Σικελία, που είχε για ήρωα τον επιθεωρητή Μονταλμπάνο. Για να πούμε την αλήθεια, ο Ιάσοντας προτιμούσε τον Γιάννη Μαρή, αλλά έτσι ίσως καταλάβαινε καλύτερα τη Σικελία. Είχε μαζί του τον Σκύλο από *Τερακότα*. Λίγο ακατάλληλο για την ηλικία του...

Σε δύο μέρες θα βρίσκονταν στη Σικελία. Στην Αντιγόνη φάνταζε σχεδόν μυθικό το ταξίδι. Με δική της επιμονή, θα πήγαιναν και μια μικρή εκδρομή στις Συρακούσες.

Προς το παρόν, απολάμβαναν την αιώνια ομορφιά της Ρώμης.

Η Πιάτσα Ναβόνα στην εποχή του αυτοκράτορα Δομιτιανού ήταν υπόδρομος. Το εντυπωσιακό ήταν ότι έπειτα από

τόσους αιώνες τα κτίρια εξακολουθούσαν να χτίζονται περιμετρικά αφήνοντας κενό τον χώρο όπου τώρα υπήρχε η πλατεία. Στην ίδια τοποθεσία, τον 15ο αιώνα, είχε μεταφερθεί εδώ η αγορά της πόλης, αλλά ο χώρος άρχισε να παίρνει τη σημερινή μορφή του δύο αιώνες αργότερα, την περίοδο του πάπα Ιννοκέντιου Ι΄. Ο πάπας καταγόταν από την πλούσια οικογένεια των Παμφίλι, η οποία είχε εκεί το παλάτι της, και προφανώς θα επιθυμούσε έναν ταιριαστό περιβάλλοντα χώρο.

Το πιο όμορφο κομμάτι της πλατείας ήταν τα σιντριβάνια. Η Αντιγόνη παρατηρούσε με θαυμασμό το παιχνιδίσμα του νερού στην περίφημη Φοντάνα ντέι Κουάτρο Φιούμι, που σημαίνει Κρήνη των Τεσσάρων Ποταμών, έργο του μεγάλου γλύπτη Τζαν Λορέντσο Μπερνίνι. Τα αγάλματα στο σιντριβάνι συμβόλιζαν τον Δούναβη για την Ευρώπη, τον Γάγγη για την Ασία, τον Ρίο ντε λα Πλάτα για την Αμερική και τον Νείλο για την Αφρική. Πόσο πιο εύκολη θα ήταν η γεωγραφία αν τη μάθαιναν κάπως έτσι!

Άλλες δύο κρήνες στόλιζαν την πλατεία. Στα βόρεια η Φοντάνα ντελ Νετούνο, δηλαδή η Κρήνη του Ποσειδώνα, και στα νότια η Φοντάνα ντελ Μόρο, η Κρήνη του Μαυριτανού. Η Αντιγόνη θυμήθηκε μια σκηνή από την πολύ αστεία ταινία του Γούντι Άλεν για τη Ρώμη, που είχε κατεβάσει να δει λίγες μέρες πριν από το ταξίδι τους. Το νερό ήταν να το πιεις. Η Αντιγόνη έσπαγε το κεφάλι της να καταλάβει γιατί στην Αθήνα όλα τα σιντριβάνια ήταν τόσο βρόμικα, ενώ εκεί στη Ρώμη άστραφταν. Ακόμη και η Φοντάνα ντι Τρέβι, η γεμάτη με χιλιάδες κόσμο και αμέτρητα νομίσματα

που έριχναν όλοι για να κάνουν την ευχή τους, ήταν πεντακάθαρη. Η Αντιγόνη, παρότι δεν πίστευε σε «τέτοια», είχε ρίξει και εκείνη το νόμισμά της. Πού ξέρεις καμιά φορά...

«Πειράζει, λέτε, να φάμε πίτσα μετά το παγωτό;» είπε η Ζωή βγάζοντας τους υπόλοιπους από τη ρέμβη δίπλα στα νερά που έτρεχαν.

Η νύχτα σκέπαζε σιγά σιγά την πλατεία και τα φώτα άναβαν διακριτικά στα σιντριβάνια.

«Πώς σου ήρθε αυτό;» βιάστηκε να απαντήσει η αδερφή της, η Κατερίνα.

«Δεν μπαίνεις μόνο εσύ στο ίντερνετ! Απέναντι από εκεί που πήραμε το παγωτό είναι ο Baffeto».

«Το μουστάκι;» παραξενεύτηκε ο Ρένο.

«Ποιο μουστάκι;» απόρησε η Ζωή.

«Τώρα δεν είπες πως απέναντι από το παγωτό είναι το baffeto; Baffeto θα πει μουστάκι!»

«Φαίνεται, η Ζωή θέλει να φάμε τα... μουστάκια μας», σχολίασε γελώντας ο Γιάννης και πήγαν να την πάρουν όλοι στο ψιλό.

«Είστε χαζοί!» πείσμωνσε εκείνη. «Τ' όνομα του μαγαζιού είναι Baffeto. Έχει απίθανη πίτσα, διάβασα. Πάνε πολλοί ηθοποιοί και διάσημοι».

«Πίτσα θες να φας ή να γνωρίσεις διασημότητες;» της επιτέθηκε πάλι η Κατερίνα.

«Αμάν, βρε Κατερίνα, τι την αποπαίρνεις συνέχεια; Εδώ που τα λέμε, δεν χόρτασα με το παγωτό. Μια πίτσα θα την έτρωγα κι εγώ!» πήρε το μέρος της Ζωής η Ρεβέκκα.

Ως καινούριο μέλος της παρέας, δεν είχε συνηθίσει τους καβγάδες ανάμεσα στις δυο αδερφές, αλλά είχε και μια τάση να παίρνει το μέρος εκείνου που θεωρούσε ότι αδικείται. Η παρέμβασή της ήταν αποτελεσματική. Η ιδέα μιας πίτσας έγειρε αποφασιστικά τη ζυγαριά υπέρ της Ζωής. Έτσι η παρέα πήρε πάλι την οδό της... Παλιάς Κυβέρνησης, τη Βία ντελ Γκοβέρνο Βέκιο, και πήγαν να δοκιμάσουν αν πράγματι η πίτσα του «Μουστακαλή» ήταν καλή.

Το μαγαζί, μικρό. Έμοιαζε με ταβερνάκι της Αθήνας, από εκείνα που ο παππούς Λευτέρης αποκαλούσε «κουτούκια». Ο μαγαζάτορας ήταν κάπως βλοσυρός και έκοψε τον αέρα των παιδιών, που κάθισαν ήσυχα ήσυχα σε διπλανά τραπέζια.

Η Ζωή άρχισε να δείχνει τις φωτογραφίες στους τοίχους, «Μάλλον όλοι αυτοί είναι διάσημοι μόνο στην Ιταλία», σχολίασε η Κατερίνα.

Πήρε όμως πληρωμένη απάντηση από τη Ζωή, όταν η μικρή αναγνώρισε σε μία από αυτές τον Ρομπέρτο Μπενίνι, που είχαν δει στο *Η ζωή είναι ωραία*, και τον Ράσελ Κρόου από τον *Μονομάχο*. Τα αγόρια, και ειδικά ο Σάββας, ενθουσιάστηκαν και η Κατερίνα σώπασε παίρνοντας ένα πληγωμένο ύφος.

Δύο μάγειρες ετοιμάζαν τις πίτσες και τις έβαζαν να ψηθούν σε έναν μεγάλο ξυλόφουρνο. Η παραγγελία τους αργούσε πολύ να έρθει και η Κατερίνα ετοιμαζόταν για τη ρεβάνς, όταν άρχισε το σερβίρισμα. Με τις πρώτες μπουκιές ακούστηκαν επιφωνήματα απόλαυσης.

«Ζήτω η Ζωή!» αναφώνησε ο Γιάννης όταν είχε πια κατα-

βροχθίσει το πρώτο κομμάτι. «Νομίζω, μετά πρέπει να πάμε και για δεύτερο γύρο παγωτού», πρόσθεσε.

Ο αέρας της Ρώμης φαινόταν να ανοίγει την όρεξη!